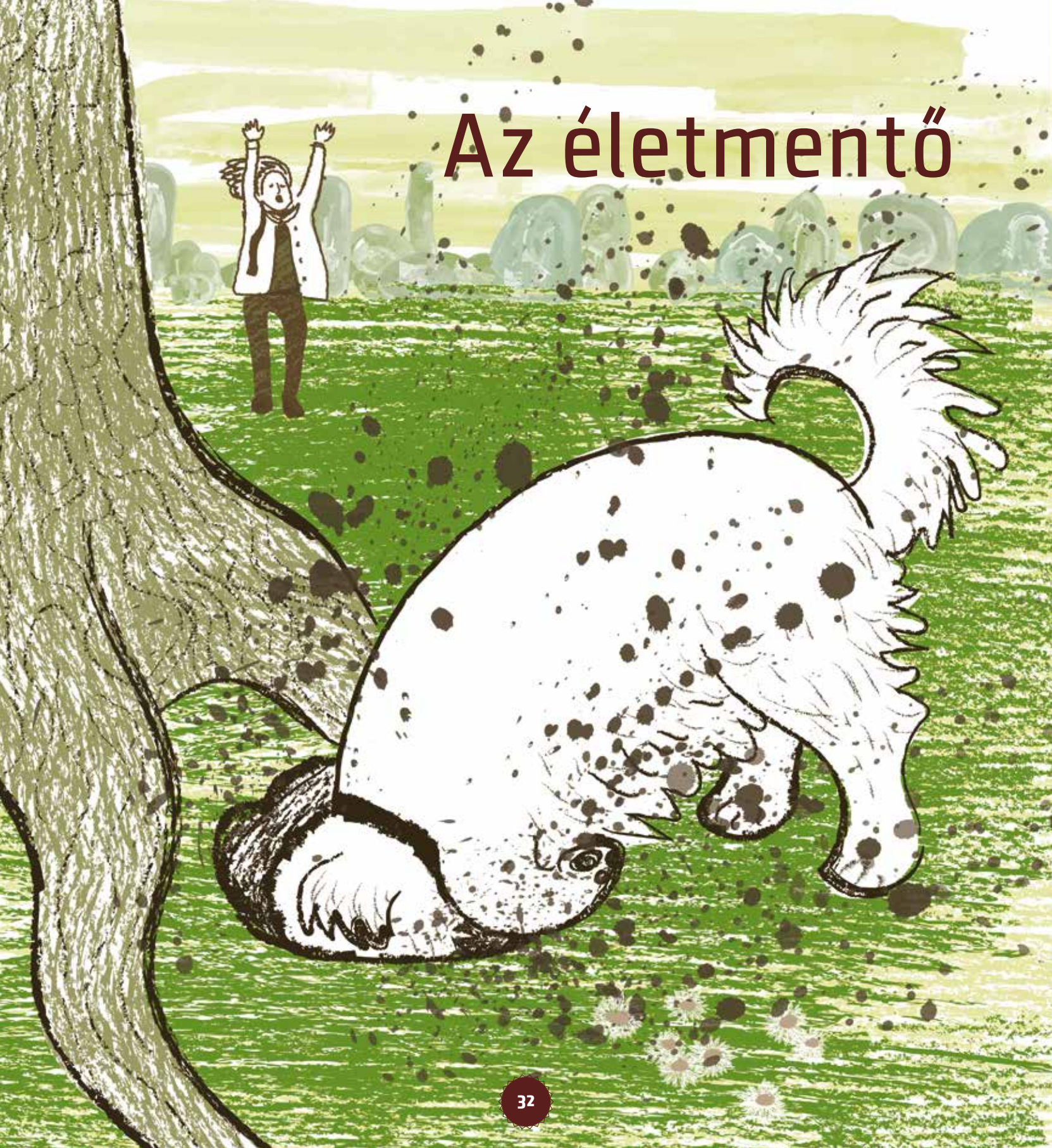

Az életmentő

Tódi máltai selyemkutya. Valóban selymes és valóban kutya, a neve is egészen bizonyosan Tódi (mert hallgat rá), egyedül az kétséges, hogy valóban Máltáról származik-e. Egyesek szerint igen, mások szerint az ókori görög szigeteken alakult ki ez az ősi, kistermetű fajta. Mindenesetre Tódi sosem járt Máltán, Csepelen született, öt hete pedig nálunk él, Szegeden. Még csak három hónapos, de néhány napja sétáltatni is lehet már. Nem messze a lakásunktól, a Mátyás térre visszük naponta legalább háromszor. Jobbról balra és balról jobbra is megkerültük már a sok évszázados ferences templomot és kolostort. Tódit minden érdekli. A fű, az enyhe telet átvészelő százsorszép, a bokrok, a fák, a villanyoszlopok, a szemetesek, a lehullott makk, az elszórt dió és a letört ágak, az avar, kivált, ha fújja a szél, a játszadozó gyerekek, a varjak, a rigók, a verebek, a többi kutya. Szaglászik, vizslat, vizsgálódik, nem tud betelni a világgal. A világ érdekes.

Ásni is érdekes. Három fa tövében szokott. Hófehér máltai selyemkutya-bundája olyankor pillanatok alatt dalmatapöttyössé válik. Sajnos, mi ennek nem örülünk. Próbáljuk elcsalni (játékkal, a fejvesztett rohángálás ígérétevel), megvesztegetni (jutalomfalattal), s ha nem marad más, arrébb húzzuk a pórázzal, végtére mi vagyunk a falkavezérek, nem egy aprócska kölyökkutya! Tódi meg ennek nem örül. Aztán hamarosan talál újabb érdekességet (különös alakú faágot, kérget,

ismeretlen szagokat, közeledő gyereklábakat, kocogókat, madarat, szelek szárnyán száguldó tollpihét), s az ásást elfelejti egy időre.

A legutóbb azonban, bárhogy mesterkedtem, nem tudtam elvonni a figyelmét. Elszántan ásott egy gyönyörűséges tölgyfa tövében, ahol egyébként nem szokott. Hiába vittem arrébb, izgatottan visszaszaladt, kapart tovább. Pöröltem vele – rám se hederített. Már éppen azon voltam, a hónom alá csapom, és a tér legtávolabbi szegletébe vonulok vele, amikor vakkantott kettőt, és kicibált egy jókora követ a fa gyökerei közül. Diadalittasan nézett föl, egyenesen a szemembe. A tekintetéből némi szemrehányás mellett tisztán kiolvashattam, hogy:

– Na, ugye, megmondtam?!

Próbáltam szigorúan nézni rá, s közben lehajoltam a szemrevaló, csiszoltnak tűnő kőért. Még meg sem érintettem, már tudtam, hogy Tódi nem követ, de szárazföldi teknőst kapart elő a föld alól. Mint később, az állatorvosnál kiderült, talán az utolsó pillanatban. Mert bár a komoly fagyok elkerülték az idei télen a szegedi Mátyás teret, a teelő görög teknős tartalékai nem tartottak volna ki március végéig, pláne nem áprilisig, amikor rendszerint véget ér a téli álma.

– Na, ugye, megmondtam? – nézett rám Tódi újra. Tisztában voltam azzal, hogy ezek után még nehezebb lesz kiérdemelnem a falkavezér rangját.

BENE ZOLTÁN